

er det ikke, for de får nu sikret, at der er flere; der skal kunne gøre indsigelse, hvad angår deres ejendom. Er det kommunerne, der får glæde af det? Nej, det er det heller ikke, for de får mere arbejde og mere økonomi og mere bøv! med det, de nu skal i gang med. Er det så til gavn for bureaukratiet? Det må man sige ja til.

Der bliver mere magt og flere formelle sagsbehandling til de kulturmiljøråd, som ministeren nu ønsker at styrke, og der bliver også mere magt til ministeren. Det er vigtigt at spørge, om det så er til gavn for kulturmiljøet. Det kan så være et spørgsmål om, hvem man mener, der er bedst til at varetage dets interesser i forhold til både nu- og eftertiden.

Men i Venstre er vi i hvert fald af den opfattelse, at hvis systemet ønskede at lade ejerne være med til at afveje den kultur arv i det lokale rum, ville det være meget bedre med gulerodseffekten, som bl.a. Århus Kommune skriver i sit hørings svar, end diverse interesseorganisationer, uanset hvordan og hvorledes man vil styrke de mange råd.

Men sådan er det ikke ifølge lovforslaget. Her er det ministeren, der får magt til at sætte kommunerne i gang med at opsøge bevaringsværdige bygninger, og så er det lidt interessant i den forbindelse at se, at man nu først starter med de kommuner, der har fået lavet kommuneatlas. Mon ministeren tror, at bygningerne her er mere bevaringsværdige end i den resterende del af de 100 kommuner? Det er blot sådan en tanke, der faldt mig ind. Mon der ingen bevaringsværdige ejendomme er i de kommuner, der ikke har lavet kommuneatlas?

Det nævnes, at man med lovforslaget vil sikre, at kommuneplanforslaget skal sendes til kulturmiljørådene, så de samme råd bedre kan bidrage til den lokale debat. Har ministeren overvejet, at ejerne af de ejendomme, der kommer på tale, bør have samme ret, eller er det lige meget, hvad de mener?

Til sidst kan man så glæde sig over, at det bliver muligt at affrede en ejendom. Det er dog et lyspunkt, og det ser positivt ud i lovforslaget, at ejeren sådan ikke skal blive ved med at have en ejendom fredet, og at han kan fastholde et skattemæssigt fradrag for fag og tag. Men det ser ud til på høringssvarene, at det ikke er så enkelt endda, og at der er mange problemer ved den måde, ministeren ønsker affreforslagene skal være på.

Så det vil vi dyrke lidt i udvalget, og jeg vil slutte med at sige, at vi fra Venstres side natur-

ligvis som altid vil arbejde seriøst i udvalget. Men som lovforslaget ser ud i øjeblikket, kan jeg ikke meddele Venstres støtte.

Tom Behnke (KF):

Da vores ordfører, fru Henriette Kjær, desværre ikke kan være til stede, har jeg lovet at læse hendes tale op.

I Det Konservative Folkeparti ser vi positivt på en styrket indsats for at bibeholde bevaringsværdige bygninger. Ikke alle bygninger behøver nødvendigvis at blive fredet. Således kan vi også konstatere, at ud af de skønnede mere end 300.000 bevaringsværdige bygninger, vi har i Danmark i dag, er kun ca. 9.000 fredede. Disse ca. 300.000 bygninger er kommunernes ansvar, og vi synes, det er ganske udmærket, at kommunerne i fremtiden bliver forpligtet til at inddrage kulturmiljørådene i deres overvejelser vedrørende bevaringsværdige bygninger.

Det er vigtigt for et samfund, at vi kan fortælle vores historie ved ikke blot at læse op af en historiebog, men at man ved en vandring gennem byen kan få et indtryk af, hvordan det var engang, og hvordan udviklingen hen imod det, vi ser i dag, har været. Når kommunerne skal gøre mere ud af dette arbejde, er det klart, at det koster penge. Kommunernes Landsforening skriver i deres hørings svar, at de regner med, at det vil koste mere end de i lovforslaget anslåede 500.000 kr.

Da bygningsbevaring er vigtig for den kulturelle udvikling og forståelse, mener vi i Det Konservative Folkeparti, at man fra statens side bør drøfte en finansieringsmodel med kommunerne, hvor staten også bidrager. Ellers er vi bange for, at vi vil kunne opleve, at man visse steder ikke lever op til sine forpligtelser.

Ministerens gives med denne lov hjemmel til at udpege bygninger som bevaringsværdige, men kun indtil kommunerne eventuelt ophæver ministerens beslutning. Det synes vi er en lidt mærkelig bestemmelse, for hvis nu en kommune er lodret uenig med ministeren, kan den så ophæve ministerens beslutning allerede på det førstkommande kommunalbestyrelsesmøde, eller hvordan er det?

Vi mener, at det bør være op til kommunerne at træffe disse afgørelser, selvfølgelig med pligt til at inddrage de før omtalte kulturmiljøråd. Hjemlen til, at ministeren på den ene side kan beslutte, og kommunalbestyrelsen på den anden side kan omstøde, synes uhensigtsmæssig og bureaukratisk.